



Z kalendára výročí

(v druhom polroku 2014)

(6 medailónov významných osobností – kresťanov)

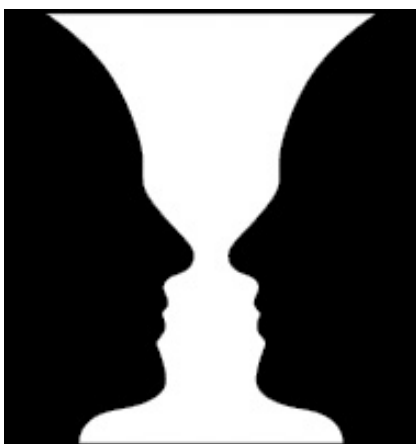
(zostavil **Dušan Jedinák**)

Topoľčany
2014

Predhovor

*Dejiny poznajú osobnosti, ktoré z generácie na generáciu,
bez prestania tkajú tkanivo večnosti na tejto zemi,
aby sa nerozpadla...
Boh má svojich svedkov na Západe i Východe.
Stavali, maľovali, tesali do kameňa, modlili sa a obetovali
(J.Ch. KOREC).*

Ponúkam prehľadný polročný kalendár, ktorý pripomína 6 osobností spoločenského a kultúrneho života, ktoré majú v príslušnom mesiaci druhého polroka 2014 okrúhle (deliteľné piatimi) výročie narodenia alebo úmrtia. Chcem upozorňovať vo svojom okolí na osudy významných osobností kresťanského zamerania:



PETRARCA

KUZÁNSKY

HLINKA

DEBRĚLOVÁ

AUGUSTINUS

ŠPIDLÍK

Úvod

Kresťanstvo je objavovaním Boha cez Krista, kde veriť znamená milovať. Kristovým odkazom je každý človek povolaný, aby svojím dočasným pozemským životom uskutočňoval ľudskú dôstojnosť v osobnej slobode, v rešpektovaní základných ľudských práv druhého človeka a v praktizovaní bratskej lásky ku všetkým. *Kresťan je človek, ktorý túži po Kristovi – nie po zisku alebo vyznamenaní, moci, sláve alebo úžitku* (J.H. Newman).

Širšie a hlbšie vzdelanie je trvalou súčasťou rozvoja našej ľudskosti. S rozvíjajúcou sa vedou i prehľbujúcou sa vierou budeme pokorne prijímať Pravdu, ktorá naše ľudské poznanie nekonečne presahuje. *Vzdelaným ľudom treba ukázať, že človek môže byť veriaci nie proti rozumu, ale vďaka dobrému a správne použitiu rozumu* (J. Guittou). Vedou i náboženstvom, matematikou a každým umením, túžbou po pravde a spravodlivosti, pomstou i zmúdením, láskou i zradou hľadáme nedosiahnuteľné neustálym dosahovaním.

Najdôležitejšie možno bude, aby sme sa kresťanmi nielen nazývali, ale nimi aj boli svojím každodenným životom. *Ľudská láska v sebe vždy zahŕňa nárok na večnosť* (Benedikt XVI.). Využívajme príležitosti pre rozvíjanie dialógu medzi všeobecnou kultúrou a vierou v Boha prostredníctvom poznávania hodnôt i tvorcov umenia v duchu kresťanstva. Vybral som 6 medailónov osobností, ktoré k tomu, podľa mňa, prispeli a preto chcem na nich v krátkych životopisných medailónoch spojených s niektorými ich myšlienkami, upozorniť aj vás. (dmj)



Francesco PETRARCA

(20. 7. 1304 – 19. 7. 1374)



Taliansky básnik, jeden z prvých európskych humanistov, stredovekých učencov oživujúcich antický odkaz a ideály. Stal sa prorokom renesančného platonizmu i aristotelizmu. Bol učený literát, diplomat a skvelý rečník. Snil o zjednotení Talianska ako dediča antického Ríma. Literárnu činnosť striedal s politicko-diplomatickým poslaním. Pôsobil v Avignone (1326–1353), potom v Miláne, Benátkach a Padove. Stretol sa aj cisárom Karlom IV. (1354; v Prahe 1356) aj s francúzskym kráľom V. v Paríži (1361). Petrarca ako horlivý a pozorný čitateľ starovekých latinských autorov študoval aj antické rukopisy (aj Cicera a Senecu), písal v latinčine [napr. epos *Africa* o púnskych vojnách, 1338; *Bucolicum carmen* (*Pastierska báseň*), spisy historické a filosofické (*De viris illustribus* – *O slávnych mužoch*, *Secretum meum* – *Moje tajomstvo*)]. Stretnutie so šľachticnou Laurou v avignonskom chráme (6.4.1327) sa stalo pre neho podnetom

na písanie milostnej lyriky (*Sonety Laure*). Jeho *Spevník* (asi 355 básní, 317 sonetov, 7 balád, 4 madrigaly) sa stali ukážkou milostnej lyriky, v ktorej s hlbokou psychológiou vyjadril city a nálady milujúceho človeka. Svojou lyrikou zvýraznil nielen duševné rozpoloženie pozemskými citmi a oddanosťou k Bohu, ale ukázal aj dokonalú básnickú formu a brilantný jazyk. Roku 1341 bol na rímskom Kapitole korunovaný na básnika. Uznával ideálny príklad za najlepší výchovný systém. Jeho korešpondencia s Karlom IV., Arnoštom z Pardubic a Jánom zo Stredy z rokov 1351–68 prispela k rozvoju humanizmu v Čechách. Petrarca obdivoval dielo Augustína z Hippa, často vyjadroval vlastné sebareflexie v listoch. Vnímal dôležitosť morálnej filozofie, ktorej hlavným záujmom má byť človek a jeho duchovné problémy. K týmto problémom sa vyjadril aj dielach *O liekoch na šťastie a nešťastie*, *O nevedomosti*, *O samotárskom živote*. Stal sa trvalým symbolom humanistického prístupu (rétorika, poetika, história, morálna filozofia) k ľudským problémom.

Z myšlienok

- *Svojich priateľov rozdeľujem na tých, ktorých obdivujem, na tých, ktorých ctím, a na tých, s ktorými mám súcit.*
- *Najvyššia závišť vzniká voči tým, ktorí vlastnou silou vzlietli a tak unikli zo spoločnej klietky.*
- *Knihy nemajú byť náradím, ktoré má ozdobovať dom, nemajú byť cenným tovarom, ale majú byť zásobníkom, ktorý oživuje ducha.*
- *Nie je nič podivuhodnejšie ako ľudská duša... Byť naozajstným filozofom nie je nič iné ako byť naozajstným kresťanom... Najvznešenejšia časť môjho srdca je u Krista.*
- *Stačí vedieť toľko, koľko vystačí pre spásu... Poznať Boha, nie bohov, to je prvá a najvyššia filozofia.*
- *Je bezpečnejšie pestovať dobrú a zbožnú vôľu než schopný a jasný intelekt. Predmetom vôle je dobro, predmetom intelektu pravda. Je lepšie chcieť dobro než poznať pravdu.*
- *Dva milostné listy píšeme ťažko: prvý a posledný.*
- *Iba malou vášňou horí, kto vysloviť ju môže.*
- *Cnosť je po Bohu najlepšou vecou.*



(dmj)

Mikuláš KUZÁNSKY

(1.8.1401 – 11.8.1464)



Žil na rozhraní stredoveku a renesancie. Osamotený mysliteľ ovládal súdobé myšlienkové prúdy aj ich antické pramene. Zavŕšil stredovekú teologickú tradíciu, vyzval k vyhodnoteniu empirických faktov poznávaných v prírode. Spoznal, že na pochopenie tajuplných a protikladných vlastností sa najlepšie hodí matematické uvažovanie. Zmyslové poznanie predkladá základné javy, rozumové spoznáva všeobecné a vytvára čísla, intelektuálno-duchovné poznávanie objavuje súvislosti i súperenie protikladov. Mikuláš Kuzánsky vyštudoval právo v Heidelbergu a Padove (1422), stal sa kňazom, (kardínal 1448, biskup 1450) aj pápežským vyslancom na koncile v Bazileji (1431) i vo Florencii (1439).

Slúžil myšlienke intelektuálnej a náboženskej jednoty kresťanského sveta, koordinoval moc svetskú a duchovnú. Zaujímavou charakteristikou jeho veľmi obsiahleho diela (spisy politicko-náboženské, filozoficko-teologické i fyzikálno-matematické) je učenie o jednote a splyvaní protikladov v Bohu ako absolútne nekonečnom bytí. V práci *O učenej nevedomosti* (*De docta ignorantia*, 1439–1440) si uvedomil, že naša principiálna neschopnosť úplného poznania je základom ľudskej učenej nevedomosti o podstate sveta. O Bohu i prírode budeme mať vždy iba domnienky. Boh je večná Jednota, Zhoda, Totožnosť. Boh obsahuje všetko stvorené i vo všetkom je prítomný. Všetko v ňom je ním, je vo všetkých veciach tým, čím sú. Boh sa ukazuje ako svet. Svet je jednota v mnohosti, odvodené nekonečno, priestor a symbol neviditeľného. Boh je skrytá rovina všetkého existujúceho. Boh je nevysloviteľný, lebo je nekonečne väčší od všetkého, čo sa dá vymenovať. Jednota je rozptýlená do mnohosti, jednoduchosť do zložitosti, nekonečno do konečna, večnosť do času, nevyhnutnosť do možnosti. Poznanie je tvorivé priblíženie rozumu k podstate pozorovaných a vnímaných javov, ktoré sú vysvetliteľné zo seba samých, ale len vo vzťahu k celku.



Z myšlienok

- *Intelekt, ktorý nie je pravdou, nikdy nepochopí pravdu tak presne, že by postupom do nekonečna nemohla byť pochopená presnejšie.*
- *Matematika nám najviac pomáha pri pochopení rozličných božských vecí.*
- *Všetko skúmanie je porovnávaním, lebo používa pomer ako prostriedok...*
- *K poznaniu božských vecí je nám otvorená iba cesta prostredníctvom symbolov...*
- *Číslo je základ všetkých vecí chápaných myslením...*
- *Číslo ako spôsob pochopenia je niečím, bez čoho nemožno nič chápať... Keby neexistovalo číslo, nebolo by ani pripodobnenie, ani pojem, ani rozlíšenie, ani meranie. Bez čísla nechápeme, že veci sú rôzne a od seba oddelené...*
- *Počet (číslo) znamená pomer. Pomer je myšlienková konštrukcia...*
- *Číslo je výrazom jednoty...*
- *Číslo je hlavnou stopou vedúcou k múdrosti...*
- *Žiadne ľudské umenie nedosahuje presnosť dokonalosti a každé je konečné a ohraničené... vo všetkom, čo je mimo Boha, chýba presnosť.*



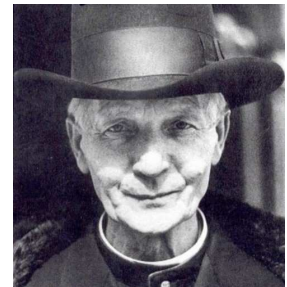
(dmj)

Andrej HLINKA (27.9.1864–16.8.1938)



Heslom *Za Boha život – za národ slobodu* vyjadril zásady zápasu o kresťanské a národné uvedomenie na Slovensku. Pôbil ako katolícky kňaz (od 1889) v Zakamenom, Liptovských Kľačanoch, v Tvrdošíne, Sliachoch a v Ružomberku. Bol zástancom slovenskej svojbytnosti. Ako publicista a prekladateľ prispieval do slovenských periodík (*Národný hlásnik, Katolícke noviny, Slovenské noviny, Národné noviny*). Poukazoval na morálnu obnovu spoločnosti a na sociálnu spravodlivosť, potrebu zakladania svojpomocných spolkov a rozšírenie osvety. Ako politik výrazne ovplyvnil národnouvedomovací proces a spoločensko-politický pohyb na Slovensku (bol spoluzakladateľom Slovenskej ľudovej strany (1905) aj jej obnoviteľom (1918)). Bol jedným zo signatárov *Martinskej deklarácie*

(30.10.1938) a spoluautorom *Memoranda slovenského národa* (Parížska mierová konferencia 20.9.1919) Pričinil sa o vznik ČSR, s autonómiou pre Slovensko. Za práva národa a povinnosti cirkvi znášal aj príkoria. Bol priamym, ráznym až autoritatívnym človekom, ľudovým tribúnom, ktorý emotívnym prejavom vedel získať priazeň ľudí a tvrdohlavou zásadovosťou sa dostal do konfliktov s cirkevnou i svetskou vrchnosťou.



Z myšlienok

- *Mňa nepremeníte! Mňa nezlomíte! Slovákom som sa narodil, Slovákom som a Slovákom budem!.... Do posledného dychu budem bojovať za sväté práva slovenského ľudu, za božské práva slovenského národa!*
- *Chceme byť národom nielen oslobodeným, ale i slobodným. Boli sme od vekov slovenským národom, chceme ním ostať i v budúcnosti. Vyhlasujeme, že národ československý neuznávame, lebo československého národa niet.*
- *Chceme žiť život svojský, život národný, život slobodný.*
- *Nám je naša vlasť drahá a vzácna, za ňu sme hotoví obetovať všetko: slobodu, zdravie, majetky, pohodlie i životy.*
- *Nerozháňajte študentov, ale odstráňte krivdu, proti ktorej protestujú!*
- *Naša je minulosť, Vaša je budúcnosť. My sme zbierali kamene, piesok, vy teraz stavajte a na pevne vystavenú svätyňu položte kríž.*
- *Tisícročné manželstvo s Maďarmi sa nepodarilo. Musíme sa rozísť.*
- *My milujeme Slovensko, slovenská zem je našou otčinou, slovenský národ je naším národom.*
- *Vždy som hlásal potrebu spojenia sa všetkých, ktorí na Slovensku žijú a chcú tu lepšiu budúcnosť.*



(dmj)



Madeleine DELBRÉLOVÁ

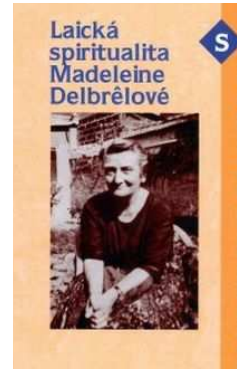
(24. 10. 1904 – 13. 10. 1964)



V mladosti sa jej zdalo, že *svet je jedna veľká absurdita a život je nezmyselný*. Mala nadanie pre poéziu i hudbu, začala študovať filozofiu a spoločenské vedy. Keď mala dvadsať rokov jej rozumové náboženské hľadanie vystriedala prudká konverzia. V modlitbe a a premýšľaní našla Boha, ako živú skutočnosť, ktorú môžeme milovať ako niektorého človeka. Získala vzdelanie (1931) v odbore sociálnej práce. Tridsať rokov strávila v sociálnej službe robotníckeho mesta Ivry neďaleko Paríža. Organizovala charitatívnu a opatrovateľskú činnosť rôzneho druhu naplnenú evanjeliom pre všedný deň.

Vynikala organizačným talentom, citlivosťou voči trpiacim, obetavosťou a konkrétnou pomocou v každej životnej situácii, aby naplnila

presvedčenie: *mojim povoláním je láska*. Založila (1944) aj spolok spolupráce medzi kresťanmi a komunistami, podporovala činnosť robotníckych kňazov. Ako žena veľkej viery a mohutnej nádeje ukazovala vzor a úlohu kresťanov budúcnosti na premene každodenného ľudského života.



Z myšlienok

- *Evanjelium nevzniklo preto, aby sme ho len čítali, ale aby sme ho vnútorne prijali.*
- *Svet, do ktorého nás Boh postavil, je pre nás miestom svätosti... naša činnosť sa môže zmeniť na modlitbu... Práca je pre nás miestom svedectva o evanjeliu, ponúka nám pôdu pre stretnutie s bližným... tam ho môžeme milovať zo všetkých síl službou, modlitbou a krížom... Byť Kristom tam, kde sme.*
- *Ak hovoríme o Bohu, rozvádzame určitú ideu, namiesto toho, aby sme dosvedčovali lásku, ktorú sme dostali a máme odovzdávať ďalej... Náš Pán hovorí o živote, ktorý nám dáva silu, aby sme z neho žili ako z nového začiatku... viera ako duch a život.*
- *Ak miluješ púšť, nezabudni, že Bohu sú milší ľudia... Ježiš je prítomný so mnou medzi ľuďmi dneška.*
- *Ak pokora, chudoba, čistota, poslušnosť z nás neurobí láskavých ľudí, ak ľudia v našom dome, v našej ulici, v našom meste stále ešte hladujú a mrznú, stále sú ešte smutní a sklúčení, stále ešte živorovia v osamelosti, tak sme možno hrdinovia, ale nepatríme k tým, ktorí milujú Boha.*
- *Po celé stáročia bývalo milosrdenstvo znamením, podľa ktorého ľudia spoznávali Krista. Prejavujte ho rovnakým spôsobom: aby ho spoznala aj naša doba.*
- *Je úplne jedno, čo musíme urobiť, či držíme metlu alebo pero, či hovoríme alebo sme potichu, niečo zašívame alebo prednášame, či ošetrujeme chorých alebo ťukáme na písacom stroji. To všetko je iba povrch nádhernej skutočnosti, stretnutia duše s Bohom v každej novej minúte.*

(dmj)



Aurelius AUGUSTINUS

(13. 11. 354 – 28. 8. 430)



Najvýznamnejší cirkevný spisovateľ, teológ a filozof obdobia patristiky. Bol učiteľom rétoriky v Kartágu (376), v roku 383 odišiel do Ríma, s kresťanskou teológiou sa zoznámil v Miláne (384–386), kde aj prijal krst (387). Stal sa biskupom (395) v severoafrickom Hippo Regiu. Jeho *Vyznania* (okolo roku 397) patria medzi najhlbšie náboženské diela svetovej literatúry i najúprimnejšie autobiografie. Celé Augustinove literárne dielo (viac než 90 pojednaní, napr. *O slobodnom rozhodovaní*, *O poriadku*, *O krásnom a vhodnom*, *O hudbe*, *O učiteľovi*, nábožensko-meditatívne *O cnosti*, *O blaženom živote*, *O duši*, *O prirodzenosti a milosti*, *O kresťanskej náuke* i teologicko-dogmatické štúdie *O pravom náboženstve*, *O Trojici*, *O užitočnosti viery*, *O milosti Božej*, *O Božej obci*) je výrazným

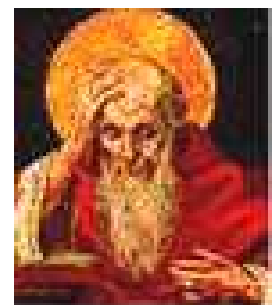
prejavom túžby po vzájomnom súžití kresťanskej viery a ľudskej prirodzenosti. Najbystrejší kresťanský platonik, prispel k základnej syntéze kresťanstva, spojil grécku filozofiu so židovsko-kresťanským náboženstvom a vytvoril prvý ucelený filozoficko-teologický systém kresťanskej náuky. Filozofiu vnímal ako štúdium Boha a ľudskej duše. Boha pochopil ako absolútny prameň každej pravdy, ako večný zdroj svetla rozumu. Uznal, že viera a porozumenie sú na spoločnej ceste smerom k náboženstvu i filozofii. Vedel, že duša človeka nebude uspokojená, pokiaľ nespočinie v Bohu, ktorý je ľudom bližšie ako oni sami sebe. Ponúkal cestu na spojnici láska – pokora – spravodlivosť – odpustenie. Spoznal, že účel večnosti sa spracúva v zdanlivom chaose dejín aj naším prostredníctvom. Augustinus zanechal viac než 90 zásadných literárnych prác, obsiahly súbor kázní, prejavov a listov. Svätým sa stal za svoj nesmierne činorodý život a mohutné rozvinutie kresťanského učenia.

Z myšlienok



- Človek je stvorený, aby poznal Boha, poznajúc ho miloval, milujúc ho bol v ňom blažený.
- Bez lásky sme si sami sebe na ťarchu, skrz lásku znášame jeden druhého.
- K Bohu sa približujeme nie chôdzou, ale láskou.
- Miluj Boha a potom všetko čo budeš chcieť, bude dobré.
- Poznávaj, aby si uveril, ver, aby si pochopil.
- Kto sa nenechá premôcť pravdou, nad tým zvíťazí omyl.
- Je lepšie, aby pohoršenie vzniklo, než aby sa pravda utajovala.
- Ak hľadáš pravdu, drž sa cesty, lebo aj cesta je už pravdou.
- Je v nás svetlo rozumu, v ktorom vidíme nemenné pravdy... Neučíme sa slovami znejúcimi navonok, ale vnútri nás učí pravda.
- Je veľmi nebezpečné, ak hovoríme, čo si myslíme, veľmi bolestné, ak to nehovoríme a veľmi zhubné, ak hovoríme opak.
- Nikto nech nehovorí, že už pravdu našiel. Hľadajme ju tak, ako by ju nepoznal nikto. Pravda môže byť skôr starostlivo a vo svornosti hľadaná, pokiaľ sa nepredpokladá, akosi zbrklo a vystatovačne, že už bola nájdená.
- Budeme hľadať tak, akoby sme mohli nájsť, ale nikdy nenájdeme tak, aby sme mohli prestať hľadať.

(dmj)



Tomáš ŠPIDLÍK (17.12.1919–16.4.2010)



Bol členom jezuitskej reholi (1942), kňazom katolíckej cirkvi (1949), pôsobil v Ríme, aj ako spirituál československého kolégia Nepomucenum (1951–1989), od roku 1961 bol profesorom Pápežského orientálneho ústavu v Ríme. Pracoval aj pre Vatikánsky rozhlas. V roku 1990 odišiel do dôchodku a pôsobil v Centru Ezio Aletti. Stal sa uznávaným orientalistom, teológom nerozdelenej cirkvi, považovaným za najvšestrannejšieho odborníka na kresťanský Východ a jeho spiritualitu. Hostoval na mnohých európskych i svetových univerzitách, je autorom desiatok vedeckých kníh, stoviek odborných štúdií, článkov, konferencií, úvah, homílií, jeho zobrať spisy zapĺňajú 14 hrubých zväzkov. V roku 1995 viedol duchovné cvičenia aj pre pápeža. Za celoživotné ocenenie jeho teologicko-mysliteľského odkazu, spojeného s

vierohodnosťou života bol menovaný (2003) za kardinála. Vždy sa usiloval o jednotu cirkvi, ukazoval krásu viery v Boha, ktorá človeka oslobodzuje, lebo nič vo svete, ani v osobnom živote, sa nevymyká Božej prozreteľnosti, ktorá všetkému dáva zmysel.



Z myšlienok

- * *Proč mají děti rády pohádky? Protože věří, že za vším, oč se lidé tolik starají, musí být něco daleko hlubšího a skutečnějšího, než je to, co se vidí navenek. To je zásadní postoj k dobru a víra, že to dobro nakonec definitivně zvítězí.*
- * *Češi neumějí diskutovat. Když někdo nesdílí jejich mínění, považují to za urážku,*
- * *Žijeme v obraze, jenže lidé neumějí číst obrazy a umělci zase neumějí skrze obrazy vyjádřit velké věci. Jenže všechno, co není zobrazeno, lidé nechápou. Ani reklamy. Člověk musí vše vidět. Obraz musí být něco, co mluví.*
- * *Dodnes věřím, že je žert jediná opravdová obrana proti bludům.*
- * *Myšlenky se nikdy ničím nedají svazovat... Život není čas, je to setkání s přáteli.*
- * *Aj hriech sa môže stať pre svet a človeka užitočným vďaka Božej prozreteľnosti.*
- * *Náš vzťah k Bohu je dialogický, naša ľudská sloboda je tvorivá.*
- * *Hodnota pravdy nemôže byť definitívne spojená so záujmom individuálneho človeka.*
- * *Pravda sa zjavuje ako objav vlastnej reflexie, ale zároveň tiež ako dar zjavený Bohom.*
- * *Človek je v podstate sociálny a kresťanská dokonalosť spočíva v láske.*
- * *Dôsledkom toho, že vrcholom kresťanskej praxe je láska, je skutočnosť, že žiadne pravé poznanie nie je možné bez lásky.*
- * *Praví kresťania sú radostní pútnici k Absolútnu.*
- * *Všetko, čo existuje, môže a musí pozdvihnúť ľudskú myseľ k Bohu.*

(dmj)

Tomáš kard. Špidlík



Stručné úvahy



*Slovo sloboda nám všetkým chutí ako najlepšie víno.
Ale sloboda jednotlivca nemôže byť svojvôľa.
Sú tu aj záujmy spoločnosti a potreba jednoty.
Marxisti obetovali slobodu, aby bol jednotný svet.
Na Západe, ako sa mi zdá, obetovali jednotu,
aby zachránili slobodu.*

Zločin komunizmu bol v tom, že bolo legalizované násilie. Celý systém bol zariadený na to, aby represívnymi metódami nastolil raj na Zemi. Postupne to nebolo možné, boli netrpezliví, tak to riešili terorom. Komunizmus bol najhroznejší experiment minulého storočia.

Bolo nám mnohým súdené ísť ťažkou cestou... Máme si pripomínať príbehy ľudí, ktorí svoje životy obetovali, alebo ich nemohli rozvinúť. Umierali vo väzení, vo veľkej chudobe, veľkom ponížení. Nesmieme na nich zabudnúť. Musia byť výstrahou a výzvou, aby sme chránili svoju slobodu. Nesmieme padnúť pod kolesá ďalšej mašinérie.

Naša spoločnosť potrebuje vedieť o tom, čo sa stalo za komunizmu alebo za nacizmu, pretože demokracia ešte nie je rajom. Má v sebe zakódované aj prvky deštrukcie. Ak ju prestaneme strážiť, ak nebudeme zodpovední, tak je nebezpečenstvo, že sa demagógovia zjednotia a systém ohrozia.

Ľudstvo sa dopracovalo k racionálnemu organizovaniu a prežívaniu života... My musíme svet pochopiť taký, aký je, neodsúdiť ho, len mu predkladať nové otázky... Viera sa v dnešnom svete stáva vedou, dokonca jedinou vedou o skutočnom živote.

K jednote podstatne prispějeme svojou hlbšou ľudskosťou, živšou vierou. Teda nie kto má viac pravdy, ale kto má oživujúcu vieru a lásku.

Na to, aby bol človek šťastný, nepotrebuje doktorát ani vysokú školu, ani funkciu direktora, ale v srdci lásku k práci, ktorú vykonáva, aby ju vykonával s radosťou a prijal ju ako svoju cestu

S námahou, ľútosťou, bolesťou a pokorou musíš v sebe hromadiť a chrániť svetlo. To je zmysel celej tvojej činnosti. Tento svet iné ani nečaká. Ak nie si svetlom, nedávaš nič... Ak však raz človek uzrel svetlo, ide za ním.



Myslím si, že každý človek by mal mať občiansku statočnosť a mal by žiť v pravde... Verím, že naše osudy vedie dobrá ruka, že človek sa nerodí nadarmo.

Čím som starší, tým viac si uvedomujem súvislosti, prepojenia a príbuzenstvo všetkých ľudí, bez rozdielu na orientáciu, rasu či náboženstvo.

Anton Srholec (*1929)

(dmj)

